

Cap sur l'école inclusive
en Europe

Φύλλο εργασίας Καλής Πρακτικής

Παρατηρείτε και ακούτε. Κορμός της ενότητας Κ

Επικοινωνία : Lucie. Groupe Scolaire Jean Calvet.

1. Στόχοι.

Αυτό το φύλλο στοχεύει να δείξει μέσα από μια πρακτική περίπτωση που λέγεται επίσης κλινική, πώς ο εκπαιδευτικός επιλέγει να υιοθετήσει μια στάση ενσυναίσθησης στη σχέση με το παιδί με ΕΕΑ, καταφέρνει να του βρει μια θέση στην ομάδα . Βασιζόμενος στους πόρους που δίνει το παιδί, από τη μοναδικότητά του, ο δάσκαλος το υποστηρίζει για να το βοηθήσει να βρει μια θέση στην ομάδα και το ενθαρρύνει στην αναγκαιότητα που υπάρχει να επενδύσει σ' αυτή τη σχέση.

2. Διεξαγωγή της «Καλής Πρακτικής».

➔ Ιστορικό ακρόασης του παιδιού:

Ο Ε.Λ είναι ένα 10χρονο αγόρι. Ο Ε.Λ μένει μόνος του κατά τη διάρκεια των διαλειμμάτων, δεν έχει σχέσεις ούτε παίζει με άλλα παιδιά, περιστρέφεται και μένει δίπλα στον ενήλικα με κινήσεις των δακτύλων και των χεριών. Το βλέμμα του είναι πολύ εκφραστικό, ζούμε πολλά συναισθήματα αλλά βγαίνουμε με ελάχιστη ανταπόκριση, αλλά πρέπει να αναζητήσουμε απαντήσεις; Στην αρχή της άφιξής μου στην ειδική τάξη, ο Ε.Λ είναι ένα ελεύθερο ηλεκτρόνιο, είναι το αντίθετο της ομάδας, στη συνέχεια βαθμιαία, ενσωματώνεται, βρίσκει τη θέση του και φέρνει στην τάξη αυτό που είναι.

➔ Πρώτη πρακτική κατάσταση: "Το τελετουργικό του διευθυντή ορχήστρας"

Πολύ ευαίσθητο στο μουσικό σύμπαν, η Ε.Λ. αποτελεί την αρχή της «κανόνα του διευθυντή ορχήστρας». Με το συλλογικό άκουσμα της μουσικής, παρατηρώ ότι ο Ε.Λ κάνει πολύ μικρές κινήσεις με τα δάχτυλα και τα χέρια του στο ρυθμό της μουσικής και με εξαιρετική λεπτότητα. Μιλάω μαζί του για αυτό που μόλις παρατήρησα και τον ρώτησα αν θα συμφωνούσε να το δείξει στους συμμαθητές του που παίρνοντας τη θέση μου μπροστά από την ομάδα. Ο Ε.Λ εγκαθίσταται και μας κάνει να μοιραζόμαστε μια μαγική, απλή, γλυκιά, αυθεντική στιγμή που μας αγγίζει και μας αγκαλιάζει. Από τότε, κάθε πρωί ένας μαθητής κάνει το "διευθυντή ορχήστρας", το λατρεύουν.

➔ Δεύτερη πρακτική κατάσταση: « Να μιλήσω, να μιλήσω » !

Στην τάξη, το κλίμα εμπιστοσύνης και ακρόασης εγκαθίσταται, παίρνουμε το χρόνο να ακούσουμε τα λόγια του άλλου και να του δώσουμε την υποστήριξή μας, τη βοήθειά μας αν το ζητήσει. Είναι το ίδιο για τον Ε.Λ.

Όταν κάνει μακρές ομιλίες όλα τα αυτιά (οι μαθητές και οι δάσκαλοι) τείνουν να πιάσουν το παραμικρό

μήνυμα. Αναδιατυπώνουμε με δικά μας λόγια, αλλά δεν μπορώ να πω αν αυτό ενοχλεί τον Ε.Λ και δεν μπορούμε να το καταλάβουμε. Συνεχίζει την ομιλία του, που τροφοδοτείται από μιμητισμό αλλά όχι από θυμό, όχι από ανυπομονησία. Μια μέρα, σε στιγμή ηρεμίας, ο Ε.Λ έρχεται να με βρει και μου λέει:

- "Να μιλήσω, να μιλήσω". Αυτό κατανοώ. Κοιτάζω κι καθόμαστε στο χαλί, ξαπλωμένοι και οι δύο με την πλάτη. Ο Ε.Λ μου μιλάει για 10 λεπτά, ακούω, εγκρίνω, ξαναπιάνω τους ήχους που μου μιλούν. Μαγική στιγμή, μου άρεσε αυτή η στιγμή της επικοινωνίας χωρίς κώδικα. Από τότε ο Ε.Λ έρχεται συχνά να με βρει. "Να μιλήσω, να μιλήσω" αλλά είναι προφανές ότι δεν υπάρχει πάντα ο διαθέσιμος χρόνος για να ικανοποιήσω το αίτημά του.

3. Αξιολόγηση της δραστηριότητας

Σε αυτό το πείραμα με τον Ε.Λ μπορούν να εντοπιστούν δύο καλές πρακτικές: παρατήρηση και ακρόαση. Στην πρώτη περίπτωση, ο δάσκαλος εντοπίζει τη διακριτική χειρονομία του παιδιού με την ευαισθησία, επειδή μια ενσυναίσθητη διάθεση καθιστά σε θέση να αντιληφθεί αυτό που μπορεί να φαίνεται ασήμαντο. Το παιδί εκφράζει την ιδιαιτερότητά του μέσα από την αισθητική της χειρονομίας του και ο δάσκαλος του δίνει προσοχή, χρησιμοποιεί αυτή τη μοναδικότητα για να τον αναγνωρίσει και να του προσφέρει μια θέση στην ομάδα. Το παιδί γίνεται ο ιδρυτής ενός τελετουργικού που με τη σειρά του θα τροφοδοτήσει και θα ενθαρρύνει μια ομαδική δυναμική.

Στη δεύτερη περίπτωση, είναι η πρακτική της ακρόασης που διακυβεύεται. Όσον αφορά την παρατήρηση, η ακρόαση συνεπάγεται μια εξαιρετική ευαισθησία εκ μέρους του δασκάλου που είναι σε θέση να αναγνωρίσει αυτό που ζητάει το παιδί και η ιδιομορφία του. Αυτή η ακρόαση πηγαίνει ακόμη και πέρα από το τι δίνει το παιδί να ακούει γιατί ο δάσκαλος πιστεύει ότι αναγνωρίζει "να μιλάει, να μιλάει" στην κουραστική γλώσσα του παιδιού. Αυτή η πρακτική είναι γνωστή ως "προληπτική στάση". Ο φροντιστής μερικές φορές έρχεται να φανταστεί το αίτημα του παιδιού να εισαγάγει μια συμβολική σειρά γλώσσας και να τονώσει τη σχέση του με τον Άλλο.

4. Ορια.

Μπορούμε να δούμε ότι η ενσυναίσθητη στάση είναι μια διάθεση με την οποία εισέρχεται μέσω της δοκιμασμένης εμπειρίας του άλλου να προσπαθήσει να αποκωδικοποιήσει, να αναδείξει τους πόρους, τα σημεία υποστήριξης που κατέχει και τα οποία είναι τη βάση ενός εκπαιδευτικού και εκπαιδευτικού έργου μαζί του. Ωστόσο, η προσοχή που απαιτεί αυτό είναι χρονοβόρα και καταναλώνει ενέργεια ταυτόχρονα.

5. Προοπτικές.

Από την εμπιστοσύνη, όταν φτάνουμε με ακρόαση και παρατήρηση για να εντοπίσουμε τις καταστάσεις όπου εκφράζονται οι πόροι ή / και οι απαιτήσεις του μαθητή με ΕΕΑ, είναι απαραίτητο να μπορεί κανείς να υπολογίζει στη βοήθεια ενός (για παράδειγμα βοηθός της σχολικής ζωής) που μπορεί να υποστηρίξει την ένταξη της ιδιαιτερότητας του παιδιού.